

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 61/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. apríla 2005 prerokoval sťažnosť Milana Libiča, bytom M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná, podľa čl. 6 ods. 1, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 a práva na zákaz zneužitia práv podľa čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Vranov nad Topľou v konaniach vedených pod sp. zn. 6 C 361/84, 5 C 246/86, 3 C 118/02 a 3 C 119/02, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Milana Libiča v časti, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná, podľa čl. 6 ods. 1, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 a práva na zákaz zneužitia práv podľa čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach Okresného súdu Vranov nad Topľou vedených pod sp. zn. 6 C 361/84, 5 C 246/86 a 3 C 119/02 a v časti konania vedeného pod sp. zn. 3 C 118/02 vo veci skončenej čiastkovým rozsudkom z 3. decembra 2003, o d m i e t a ako podanú oneskorene.

2. Sťažnosť Milana Libiča vo zvyšnej časti o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2005 doručená sťažnosť Milana Libiča, bytom M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná, podľa čl. 6 ods. 1, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 a práva na zákaz zneužitia práv podľa čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 6 C 361/84, 5 C 246/86, 3 C 118/02 a 3 C 119/02.

Sťažovateľ namieta porušenie ním označených základných práv v konaní (resp. konaniach) o rozdelenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) a o vydanie vecí vedenom na okresnom súde pod uvedenými spisovými značkami.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených základných práv v konaniach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 361/84, 5 C 246/86, 3 C 118/02 a 3 C 119/02, aby zaviazal okresný súd „zaplatiť 30 000 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 13. septembra 1981 až do zaplatenia“ a aby mu priznal „primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 Sk“.

Podľa tvrdenia sťažovateľa postupom okresného súdu v uvedených konaniach boli porušené ním označené základné práva.

II.

Zo sťažnosti a k nej pripojených písomností ústavný súd zistil:

A)

1. Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 246/86-93 z 29. októbra 1987:

- I. určil okruh vecí patriacich do BSM,
- II. prikázal veci z BSM sťažovateľovi a odporkyni,
- III. určil pripadnutie vkladnej knižky vedenej v Slovenskej štátnej sporiteľni, pobočke Vranov nad Topľou (ďalej len „SŠS“), s vkladom 29,90 Kčs odporkyni,
- IV. uložil odporkyni povinnosť nahradiť dlh z mladomanželskej pôžičky SŠS,

- rozhodol o zaplatení súdneho poplatku,

- návrh sťažovateľa v časti týkajúcej sa vydania zlatej retiazky a zaplatenia sumy 5 195 Kčs vylúčil na samostatné konanie,

- vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ a odporkyňa napadli rozsudok odvolaním (okrem výroku o vylúčení časti návrhu na samostatné konanie),

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 23 Co 93/88-117 z 3. mája 1988 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd zistil, že okresný súd *„rozhodol predčasne, bez úplného zistenia skutočného stavu veci, pričom sa nezaoberal v celom rozsahu s vecami o ktorých účastníci rozporne tvrdia, že patria, prípadne nepatria do BSM“*.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 246/86 z 25. novembra 1988:

- I. určil okruh vecí patriacich do BSM,
- II. prikázal veci z BSM sťažovateľovi a odporkyni,
- III. určil pripadnutie vkladných knižiek vedených v SŠS s vkladom 29,90 Kčs a s vkladom 41 Kčs,

IV. uložil odporkyni povinnosť splatiť dlh z mladomanželskej pôžičky SŠS,

V. uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť odporkyni 606,60 Kčs,

- rozhodol o zaplatení súdneho poplatku,

- návrh sťažovateľa v časti týkajúce sa vydania zlatej retiazky a zaplatenia sumy 5 195 Kčs za veci osobného vlastníctva vylúčil na samostatné konanie,

- nepriznal účastníkom náhradu trov konania.

5. Sťažovateľ (18. januára 1989) a aj odporkyňa napadli rozsudok odvolaním.

6. Krajský súd rozsudkom č. k. 22 Co 102/89-154 z 21. marca 1989:

- potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch pod bodmi I a V a vo výroku o trovách konania a o súdnom poplatku,

- zrušil výrok prvostupňového rozsudku o vylúčení návrhu sťažovateľa na samostatné konanie,

- nepriznal účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že „... *Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal prvostupňový rozsudok, tiež konanie jemu predchádzajúce a dospel k záveru, že tento je vecne správny, zodpovedajúci zákonu a že odvolanie navrhovateľa, ako aj odporkyne, nemožno považovať za dôvodné.*

Odvolací súd tak zistil, že v prvostupňovom rozsudku je nadbytočným výrok o vylúčení časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal vydania retiazky a zaplatenie 5.195,- Kčs na samostatné konanie, lebo takýto výrok je obsiahnutý v prvostupňovom rozsudku zo dňa 29. 10. 1987, ktorý v tejto časti zrušený nebol a stal sa právoplatným. Preto bolo nutné tento výrok rozsudku zrušiť, lebo neboli splnené podmienky pre potvrdenie alebo zmenu tohto výroku (§ 221 ods. 1 O. s. p.).

Ako vyplýva z výsledkov dokazovania vykonaných súdom prvého stupňa, súd sa riadil dôsledne vyslovenými zásadami v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu (23 Co 93/86-117) a vec aj z hľadiska právneho správne posúdil.

... Z týchto dôvodom, ale najmä z dôvodov uvedených v prvostupňovom rozsudku, odvolací súd tento (mimo zrušenej časti popísanej vyššie) podľa § 219 O. s. p. potvrdil“.

Ako to z citovaného znenia odôvodnenia rozsudku vyplýva, krajský súd prvostupňový rozsudok potvrdil vo všetkých jeho výrokoch, t. j. aj pod bodmi I až V (okrem zrušenej časti), a nie ako je to uvedené (zrejme omylom) v jeho výroku len „*pod bodmi I. a V.*“ (pozri aj nižšie pod bodom 11).

Rozsudok okresného súdu vo veci sp. zn. 5 C 246/86 nadobudol právoplatnosť 3. mája 1989.

7. V sťažnosti z 9. marca 2005 na neočíslovanej v poradí tretej strane sťažovateľ uviedol „... *Rozsudok 5 C 246/86 zo dňa 25. 11. 1988 pod bodmi 2, 3 a 4 nebol nikdy potvrdený. Mnou podanými návrhmi zo dňa 13. 9. 1984, 11. 5. 1985 a 28. 4. 1986 v k. č. 6 C 361/84 a 5 C 246/86 až po mnohých urgenciách Okresný súd vo Vranove n./T. začal konať vydaním uznesenia 3 C 118/02, 3 C 119/02 zo dňa 11. 11. 2002.*“

8. Okresný súd uznesením č. k. 3 C 118/02-15, 3 C 119/02-16 z 11. novembra 2002 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. novembra 2002) uložil sťažovateľovi, „... *aby súdu v lehote 20 dní od doručenia uznesenia oznámil:*

- *či trvá na návrhu o vydanie nehnuteľných vecí, ktorý uplatnil v konaní o vysporiadanie BSM, ako protinávrh, vedenom na tun. súde pod sp. zn. 6 C 361/84,*
- *či trvá na pokračovaní v konaní o vydanie zlatej retiazky a zaplatení sumy 5.195 Sk, ktorá časť návrhu bola vylúčená rozsudkom zo dňa 29. 11. 1987 v konaní sp. zn. 5 C 246/86“.*

V odôvodnení uznesenia okresný súd uviedol, že „*Žalobca v konaní vedenom na tun. súde pod sp. zn. 6 C 361/84, o vyporiadanie BSM po rozvode manželstva, doručil do spisu dňa 14. 5. 1985 návrh na spojenie vecí – 1/ vyporiadanie BSM a 2/ vydanie hnutel'nych vecí do jeho osobného vlastníctva.*

Konanie o vyporiadanie BSM bolo zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu uznesením tun. súdu zo dňa 21. 5. 1985, proti ktorému podal terajší žalobca odvolanie, a to voči výroku o trovách konania, ktorému odvolaniu KS v Košiciach vyhovel uznesením zo dňa 29. 11. 1985, sp. zn. 23 Co 293/85-61, pričom na 3 strane uznesenia, v ostatnom odstavci, uložil tun. súdu, aby protinávrh vylúčil na samostatné konanie a pokračoval v ňom. Tun. súd po právoplatnosti uznesenia KS nepostupoval v súlade s uvedeným pokynom a do dnešného dňa o protinávrrhu nerozhodol.

Podobne v konaní vedenom na tun. súde pod sp. zn. 5 C 246/86, bola časť žaloby vylúčená rozsudkom zo dňa 29. októbra 1987 na samostatné konanie (vydanie zlatej retiazky a zaplatenie sumy 5.195 Sk), v ktorom sa nepokračovalo.

Žalobca pri informatívnom výsluchu vo veci 5 C 11/00 dňa 6. 4. 2001 oznámil, že nemá dôveru v tun. súd z toho dôvodu, že nekonal vo veci 6 C 361/84, ani v ďalšej veci 5 C 246/86, pričom súdny poplatok v obidvoch konaniach zaplatil. Mal záujem, aby sa prednostne vyriešili tieto staré prípady a až potom jeho nový návrh o zníženie výživného voči dcére Diane (sp. zn. 5 C 11/00). (...)

V prípade márneho uplynutia súdom stanovenej lehoty, súd bude pokračovať v obidvoch konaniach ustanovením opatrovníka žalovanej J. P. v osobe D. L., so súčasným doručovaním do USA na jej známu adresu a po splnení procesných podmienok stanoví termín pojednávania v obidvoch veciach“.

9. Okresný súd čiastočným rozsudkom č. k. 3 C 118/02-44 z 3. decembra 2003 o žalobe o vydanie zlatej retiazky a zaplatenie sumy 5 195 Sk rozhodol tak, že žalobu „v časti týkajúcej sa vnesených osobných vecí žalobcom do manželstva v sume 2 830 Sk, predajom ktorých bol zakúpený skrinkový kuchynský robot zn. ETA v sume 2 750 Sk zamietá. O trovách bude rozhodnuté konečným rozhodnutím o celom petite žaloby“. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že „Na rozhodnutie ostal nárok na vydanie zlatej retiazky a na vydanie osobných vecí v celkovej hodnote 2 365 Sk, ktoré ostali v spoločnom byte pri jeho odchode. O trovách rozhodne súd konečným rozsudkom vo veci samej“.

10. Čiastočný rozsudok napadol sťažovateľ odvolaním z 2. februára 2004. Žiadal „zrušiť rozhodnutia sp. zn. 3 C 118/02 a 3 C 119/02 a vydať rozsudok o vydanie zlatej retiazky a zaplatenie sumy 30 000 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 13. septembra 1984 až do zaplatenia do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku“.

11. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3 Co 101/04-90 z 23. novembra 2004 (ktorý bol sťažovateľovi podľa jeho tvrdenia doručený 14. januára 2005) potvrdil „... rozsudok v jeho napadnutej časti, okrem výroku, ktorým súd prvého stupňa určil, že o trovách konania bude rozhodnuté konečným rozhodnutím o celom petite žaloby“.

V odôvodnení svojho rozhodnutia Krajský súd v Prešove uviedol: „... Majetok nadobudnutý počas trvania manželstva bol vysporiadaný rozsudkom vydaným Okresným súdom Vranov nad Topľou dňa 25. 11. 1988, č. k. 5 C 246/86-136 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 22 Co 102/89-154 zo dňa 21. marca 1989. Nebolo už možné previesť započítanie nároku žalobcu na majetok nadobudnutý za trvania manželstva, a preto súd v tejto časti žalobu zamietol.

Ohľadne nároku na vydanie zlatej retiazky a na vydanie osobných vecí v celkovej hodnote 2 365 Sk, ktoré ostali v spoločnom byte pri jeho odchode, súd prvého stupňa vylúčil na samostatné konanie s tým, že o trovách konania rozhodne konečným rozsudkom vo veci samej (...).

Odvolačný súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou (predtým vo Vranove nad Topľou) č. k. 5 C 246/86-136 zo dňa 25. novembra 1988 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 22 Co 102/89-154 zo dňa 21. marca 1989 bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch pod bodmi I. a V. a výroku o trovách konania a o súdnom poplatku. Bolo vyslovené, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a zrušený bol len výrok prvostupňového rozsudku o vylúčení návrhu navrhovateľa na samostatné konanie.

Z pripojeného spisu sp. zn. 5 C 246/86 Okresného súdu Vranov nad Topľou odvolací súd zistil, že aj z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach vyplýva, že čo do rozsahu BSM bolo rozhodnutiami oboch súdov právoplatne rozhodnuté, čo patrí do BSM navrhovateľa a odporkyne, a že z vecí patriacich BSM prikázal právoplatne súd prvého stupňa navrhovateľovi televízor, robot, sifónovú fľašu a nôž, spolu v hodnote 4 359 Kčs (teraz Sk). Odporkyni prikázal koberec, práčku, vaničku, botník, vešiakovú stenu, stôl, stoličky, koberec, chladničku, drevenú poličku, taniere, skrinku na chlieb, strojček na hranolky, nožnice na hydinu, klepáč na mäso, obrus, ďalší koberec, záves a prehoz, postieľku, zapalovač plynu, obývaciu stenu, gaučovú súpravu, luster, obrusy, všetko v hodnote 34 598 Kčs. Ďalej bolo rozhodnuté, že odporkyňa je povinná vydať navrhovateľovi jemu prikázané veci do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a to že odporkyni

pripadla aj vkladná knižka č. 130248 a vkladná knižka č. 145290-6, obe vedené v Slovenskej štátnej sporiteľni.

Okrem toho z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolania tak navrhovateľa ako aj odporkyne nie sú dôvodné, lebo zistil, že v prvostupňovom rozsudku je nadbytočný výrok o vylúčení časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal vydania retiazky a zaplata 5 195 Kčs na samostatné konanie a takýto výrok je obsiahnutý v prvostupňovom rozsudku zo dňa 29. 10. 1987, ktorý v tejto časti zrušený nebol a stal sa právoplatným. Preto bolo nutné tento výrok v rozsudku zrušiť podľa § 221 ods. 1 O. s. p. ale žiaden iný výrok rozsudku, ktorým bol preskúmaný v odvolacom konaní zrušený nebol...

Aj z obsahu spisu sp. zn. 5 C 246/86, z uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 23 Co 93/88-117 zo dňa 3. 5. 1988 je zrejmé, že bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti a v rozsahu zrušenia vec vrátená na ďalšie konanie, okrem výroku, o vylúčení časti návrhu na samostatné konanie.

Podľa § 152 ods. 1, 2 O. s. p., zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, rozsudkom rozhoduje súd o veci samej. Zákon ustanovuje kedy súd rozhoduje vo veci samej uznesením.

Rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednávanej veci. Ak je to však účelné, môže súd rozsudkom rozhodnúť najskôr len o jej časti alebo len o jej základe.

Podľa § 153 ods. 1 O. s. p. súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Na základe citovaných zákonných ustanovení správne postupoval aj súd prvého stupňa, keď rozhodol tak, že návrh žalobcu zamietol. Nesporné v konaní bolo to, že pri vyporiadaní BSM obidve rozhodnutia, tak rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach uvádzajú, že do BSM patrí skrinkový kuchynský robot zn. ETA v sume 2 750 Sk. Pokiaľ ide o vnesenie osobných vecí žalobcu do manželstva v sume 2 830 Sk, predajom ktorých bol zakúpený skrinkový kuchynský robot zn. ETA v sume 2 750 Sk, správne je rozhodnutie súdu prvého stupňa o tom, že majetok nadobudnutý počas trvania manželstva bol vyporiadany a žalobca na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 22 Co 102/89-154 zo dňa 21. 3. 1989 mohol vykonať svoje právo, mohol navrhnúť výkon rozhodnutia (teraz návrh na exekúciu).

Preto nemôže byť opodstatnené odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa len z dôvodu, že on z bytu žiadnu vec nevyniesol a všetky hnutelné veci nechal v byte. On trvá na tom, že nespravodlivosť voči nemu trvá od 14. 7. 1981, keď žalovaná vymenila zámok a on sa do bytu nemohol dostať a nemohol odnieť svoje veci. Pritom z konania jednoznačne vyplýva, že ani jedným rozhodnutím vo vzťahu k účastníkom konania nebolo rozhodované o vznesenej námietke zaujatosti, aby sa mohli potvrdiť pochybnosti žalobcu vo vzťahu k priateľom bývalého svokra. Zákonné ustanovenie § 152 O. s. p. umožňuje rozsudkom rozhodnúť najskôr len o časti veci, teda len čiastočne alebo len o základe, nemusí súd rozhodovať o celej prejednávanej veci, ak má v takomto rozsahu zistený skutkový stav vo veci. Žalobca pritom nepreukázal žeby z jeho osobného majetku sa vynaložila aj iná suma ohľadne zamietajúcej časti žaloby, t. j. o zaplatenie sumy 2 830 Sk, čo do vnesenia osobných vecí do manželstva.

Návrhová povinnosť žalobcu podľa § 120 O. s. p. stíha tu predovšetkým jeho a dôkazné bremeno práve jeho ťaží.

Súd prvého stupňa nemohol tak predísť započítaniu nároku žalobcu na majetok nadobudnutý za trvania manželstva v tejto časti, a preto správne žalobu zamietol.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t. j. okrem výroku, ktorým súd prvého stupňa určil, že o trovách konania bude rozhodnuté konečným rozhodnutím o celom petite žaloby, ako vecne správny potvrdil podľa § 219 O. s. p. (...)“.

V závere odôvodnenia rozsudku Krajský súd v Prešove načrtol ďalší postup konania v predmetnej veci:

„... Súd prvého stupňa následne musí rozhodnúť osobitným uznesením podľa § 112 O. s. p. o vylúčení časti nároku na samostatné konanie tak, ako uvádza v rozsudku zo dňa 3. decembra 2003, aby bolo jasné o akom určitom petite bude rozhodovať.

Vo vylúčenej časti, ktorou je vydanie osobných vecí žalobcu v celkovej hodnote 2 365 Sk ako aj vydanie zlatej retiazky a iné, potom rozhodne aj o trovách celého konania tak prvostupňového ako aj odvolacieho konania so zreteľom na § 224 a § 151 O. s. p.“

B) Ústavný súd na okresnom súde zistil, že

1. Konanie o zvyšnej časti návrhu (t. j. vydanie zlatej retiazky a osobných vecí v celkovej sume 2 365 Sk) vo veci sp. zn. 3 C 118/02 pokračuje pojednávaním, ktorého termín bo stanovený na 12. apríl 2005.

2. Konanie vo veci sp. zn. 3 C 119/02 okresný súd uznesením č. k. 3 C 119/02-24 z 29. septembra 2003 zastavil. V odôvodnení uznesenia uviedol:

„... Z pôvodného spisu 5 C 246/86 súd zistil, že o vyporiadanie BSM sa viedlo konanie na tun. súde pod sp. zn. 6 C 361/84, z obsahu ktorého zistil, že návrh podala terajšia žalovaná, ktorý zobrala späť a konanie o vyporiadanie BSM bolo zastavené. V tomto konaní však terajší žalobca podal protinávrh, ktorým sa domáhal vrátenia zlatej retiazky, osobných vecí v hodnote 2 365 Sk a sumy 2 830 Sk, za ktorú bol zakúpený elektrický kuchynský robot. Spolu ide o sumu 5 195 Sk. Tento protinávrh po právoplatnom zastavení konania 6 C 361/84 bol zapísaný pod sp. zn. 3 C 118/2002.

Porovnaním predmetu konania a okruhu účastníkov konania súd zistil, že protinávrh v konaní 6 C 361/84 bol podaný skôr, než vylúčený návrh v konaní 5 C 246/86, čím vznikla prekážka začatého konania (§ 83 Obč. súd. por.) o tom istom predmete (zlatá retiazka a zaplatenie sumy 5 195 Sk), preto konanie o vylúčenej časti návrhu z pôvodného konania 5 C 246/86 (teraz sp. zn. 3 C 119/02), zastavil podľa § 104, ods. 1, veta prvá Obč. súd. por.“

Krajský súd v Prešove na základe odvolania sťažovateľa potvrdil prvostupňové rozhodnutie uznesením č. k. 1 Co 86/04-46 z 30. júna 2004, v ktorého odôvodnení uviedol:

„... Podľa ustanovenia § 83 O. s. p. začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie.

V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, veci vedené pod sp. zn. 3 C 118/02 a 3 C 119/02 sa týkajú tých istých účastníkov, rovnakého predmetu konania a opierajú sa o totožné skutkové okolnosti. Preto skôr začaté konanie vo veci 3 C 118/02 vytvára prekážku litispendencie. Táto je prekážkou neodstrániteľnou, majúcou za následok zastavenie konania podľa ustanovenia § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p.

Odvolaací súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 O. s. p. napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil ...“

Uznesenie č. k. 3 C 119/02-24 nadobudlo právoplatnosť 2. augusta 2004.

3. Konanie vo veci sp. zn. 6 C 361/54 (navrhovateľka J. P., býv. manželka sťažovateľa, ktorý bol v spore odporcom) o vyporiadanie BSM bolo uznesením č. k. 6 C 361/84-49 z 21. mája 1985 zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu. Uznesenie nadobudlo (v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 23 Co 293/85-61 z 29. novembra 1985, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa) právoplatnosť 9. januára 1986.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

A) Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd vychádzajúc zo zistení uvedených v II. časti odôvodnenia tohto uznesenia (t. j. že: a) konanie vo veci sp. zn. 5 C 361/84 bolo právoplatne skončené 9. januára 1986, b) konanie vo veci sp. zn. sp. zn. 5 C 246/86 bolo právoplatne skončené 3. mája 1989, c) konanie vo veci sp. zn. 3 C 119/02 bolo právoplatne skončené 2. augusta 2004, d) v konaní vo veci sp. zn. 3 C 118/02 bol rozsudok krajského súdu č. k. 3 Co 101/04-90 z 23. novembra 2004 potvrdzujúci čiastkový rozsudok okresného súdu č. k. 3 C 118/02-44 z 3. decembra 2003 doručený sťažovateľovi 14. januára 2005 a vo zvyšnej časti nariadil okresný súd pojednávanie na 12. apríl 2005] a skutočnosti, že sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 10. marca 2005, teda po uplynutí vyššie uvedenej zákonom a stanovenej dvojmesačnej lehoty, rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto uznesenia.

B) Sťažnosť v časti napádajúcej konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 3 C 118/02, týkajúce sa rozhodovania o návrhu na vydanie zlatej retiazky a vydania osobných vecí v celkovej hodnote 2 365 Sk (t. j. nároku, o ktorom nebolo rozhodnuté čiastkovým rozsudkom z 3. decembra 2003) ústavný súd odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Od vydania uznesenia okresného súdu z 11. novembra 2002 (pozri bod 8 II. časti a bod A d) III. časti odôvodnenia) okresný súd vo veci riadne konal a uplynulú dobu konania (od 11. novembra 2002 dosiaľ) nepovažuje ústavný súd s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu za takú, ktorú by bolo možné kvalifikovať za neprimeranú „so zbytočnými priet'ahmi“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc zo skutočností, že sťažovateľ (okrem deklarovania porušenia práv) v sťažnosti bližšie nekonkretizoval postup, resp. konanie (činnosť) okresného súdu, ktorého dôsledkom malo byť porušenie ostatných ním označených základných práv v tejto časti (etape) konania (a z obsahu sťažnosti nie je možné zistiť príčinnú súvislosť medzi postupom okresného súdu a porušením sťažovateľom označených základných práv), ústavný súd jeho sťažnosť aj v tejto časti odmietol.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 2 výrokovej časti tohto nálezu.

C) Pokiaľ sa sťažovateľ domáhal uloženia povinnosti okresnému súdu zaplatiť 30 000 Sk so 17,56 % úrokom z omeškania (pozri vyššie I. časť odôvodnenia), ktorej dôvody (a ani právny titul) v sťažnosti neuviedol, ústavný súd nad rámec už vyššie uvedeného poukazuje na to, že ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje v rámci právomoci taxatívne vymedzenej ústavou. Obsahom právomoci ústavného súdu nie je nahradzovanie iných štátnych orgánov vo veciach, ktoré sú im ústavou a zákonmi Slovenskej republiky dané do ich rozhodovacej právomoci (napr. rozhodovanie o náhrade škody nie je v právomoci ústavného súdu, ale v právomoci všeobecných súdov, resp. iných štátnych orgánov na to určených zákonom). Taktiež uloženie povinnosti okresné súdu uhradiť sťažovateľom požadovanú platbu nie je v právomoci ústavného súdu.

D) Ústavný súd napokon poznamenáva, že rozhodovanie o ďalších nárokoch sťažovateľa uvedených v jeho sťažnosti by prichádzalo do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia jeho základných práv. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o tejto časti návrhu na rozhodnutie (petitu sťažnosti) nerozhodoval.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2005